

TEATRUL "TOMA CARAGIU" PLOIESTI
STAGIUNEA 2004 - 2005

АНТОНЪ ЧЕХОВЪ.

ТРИ СЕСТРЫ

ДРАМА

в 4-х действиях

TREI SURORI

de A.P. CEHOV

un spectacol de
ALEXANDRU DABIJA

Scurt tabel cronologic

Anton Pavlovici Cehov

1860, 17 ianuarie - La Taganrog (port la Marea de Azov), în familia modestului negustor Pavel Egorovici și a Evgheniei Iakovlevna, se naște Antoșa, viitorul mare prozator și dramaturg rus, Anton Pavlovici Cehov. („*Talentul l-am moștenit cu toții de la tata, iar sufletul de la mama*”).

1876 – Familia lui Cehov se mută la Moscova. Antoșa rămâne la Taganrog pentru a absolvi liceul. Se întreține singur, dă meditații, trimite bani părinților.

1879 – A.P.Cehov își urmează familia la Moscova. Intră la Facultatea de medicină a Universității.

1884 – Devine un autor cu oarecare circulație.

1883 – 1885 - scrie peste două sute cincizeci de titluri. Are prima hemoptizie care, de atunci, se va repeta „*amenințătoare ca flăcările unui incendiu*”. Începe practica medicală.

1887 – La Saratov și apoi la Teatrul Korș din Moscova, i se reprezintă prima piesă „*Ivanov*”. A ajuns o celebritate.

1888 – Scrie farsele *Ursul* și *Cerere în căsătorie*. I se atribuie Premiul „Pușkin”.

1892 – Cumpără o mică proprietate la Melihovo, lângă Moscova, unde se mută cu familia.

1895 – Scrie piesa *Pescărușul*.

1897 – Primăvara. O nouă hemoptizie îl obligă la internarea într-o clinică. Petrece iarna următoare la Nisa. Se stabilește la Ialta.

1898 - la ființă la Moscova Teatrul de Artă condus de K.S. Stanislavski și V. Nemirovici-Dancenco. Cehov asistă la inaugurare și o cunoaște pe actrița Olga Knipper, care-i va deveni soție.

1899 – Premiera *Unchiul Vanea* la Teatrul de Artă din Moscova.

1900 – Scrie piesa *Trei surori*.

1901, 31 ianuarie – Are loc premiera la Teatrul de Artă din Moscova. Gorki îi scrie autorului: „*Trei surori e minunat interpretată... Nu e joc de scenă, ci o armonie divină*”.

1904, 17 ianuarie - Premiera piesei *Livada de vișini*, la Teatrul de Artă din Moscova (Cehov împlinea 44 de ani). A fost sărbătorit pe scenă, în fața publicului.

În noaptea de 2 iulie (15 iulie stil vechi), la Badenweiler, unde se afla de câteva luni, Cehov spunea medicului: „*Ich sterbe*” (eu mor), stingându-se din viață.

Cehov văzut de contemporani...

- Cehov a început cu „*plictiseala istorică*” și a terminat cu „*speranța istorică*”.
- Fiecare operă a lui – este actul autovindecării.
- Așa numitul „*subtext*” al replicilor, în realitate, este o conotație „*deasupra*” lor.
- Credința în Dumnezeu este un fel de talent, cu așa ceva trebuie să te naști.
- Viața lui personală seamănă cu viața unui „*călugăr laic*”.
- Cehov n-a avut încredere în ideea cu caracter general, ci în persoane concrete.
- Cehov a fost „*modelul unui mare om nou*” și a trăit cu adevărat „*după poruncile lui Hristos*”.
- „*Dumneata îmi propui un proiect criminal*” i-a răspuns sec Cehov lui Gorki, atunci când acesta a încercat să-l atragă de partea ideologiei comuniste. „*Eu sunt medic. M-am născut ca să-i salvez pe oameni, nu să-i ucid.*”

(extrase din diferite articole despre Cehov)

*Дорогой Леопольд Антонинович Шалипин,
Воспоминания
3/4/1901.*

Gânduri de ieri și de azi - Cehov văzut de ai lui

Andrei Bitov

Sunt, iată, copleșitoare demnitatea și precizia acestui domn! (Cehov)

Cât de mult a ignorat stilul și în ce măsură stilu-i s-a dezvoltat exact din acest fapt! (...)

Dacă Dostoievski este conștiința noastră dureroasă, atunci Cehov - rușinea noastră activă.

A. Soboleva

Cehov era un om foarte modest și considera că operele sale vor fi citite „șapte ani” după moartea sa. Dar ceea ce s-a petrecut cu creațiile lui în ultimul veac vorbește despre un adevărat fenomen Cehov. Cu fiecare an, în diferite țări ale lumii, crește numărul admiratorilor, atât printre cititorii de rând și spectatorii pieselor sale, cât și printre cercetătorii literari. Faptul acesta a fost confirmat încă o dată la Conferința științifică mondială care s-a încheiat de curând „**Un veac după Cehov**”, organizată de Comisia Cehov a Academiei Ruse de Științe. Cercetătorii de artă ai creației cehoviene din douăzeci de țări s-au adunat în suburbia Moscovei, Melihovo, unde, la sfârșitul veacului al XIX-lea, Anton Pavlovici și-a scris cele mai bune povestiri și piesa **Pescărușul**.

„Dragului, iubitului Anton Pavlovici Cehov, ca amintire, Feodor Șaliapin, 1901”

În cursul celor trei zile de lucrări ale Conferinței au fost prezentate și dezbătute aproape o sută de referate. Iată temele câtorva dintre ele: **Cehov pe scena chineză, Amprenta japoneză în operele lui Cehov, Cehov în sistemul mijloacelor de expresie ale limbii persane, Livada de vișini și simbolistica africană, Nemții și cultura germană în povestirile și poveștile lui Cehov** ș.a.

Maria Sokolova

15 iulie este ziua morții lui Cehov. El a devenit o figură marcantă pentru cultura întregului veac al XX-lea prin dinamismu-i și indeterminarea sa interioară: el însuși afirma că își schimbă opiniile zilnic. Nu există o viziune unitară asupra lui Cehov, nici printre contemporanii săi și nici printre „moștenitori”.

„Cântăreț al dispozițiilor crepusculare”, care vede imperfecțiunea umană și se întristează din cauza ei ca nimeni altul?

Repin a scris despre el: „Dușman al sentimentelor, al pasiunilor emfaticе, se pare că el se ținea în *muștiucul* unei ironii reci și-și savura stoicismul. Mie mi se părea un uriaș invincibil prin alcătuirea corpului și a sufletului”.

Iar **Anna Ahmatova**, care nu-l îndrăgea pe Cehov, spunea: „... universul său este uniform și plicticos, soarele nu luminează niciodată în el, spadele nu scapără, totul este acoperit cu o ceață cenușie depusă definitiv; lumea lui Cehov este o mare de nămol în care se bălăcesc ființe umane nefericite...”

*Вспоминаю об этом человеке только по поводу
каких-нибудь воспоминаний и грезю о нем
в моменты отдыха и сна. Я не могу
представить себе человека, который бы
был так же чужд себе, как он. Но не
каждый человек способен к такой
самоотдаче. Он не был ни кем
и ни для чего. Он был просто
человеком. И это его величие.
(С. Соловьев)*

*Вот и снова вспоминаю о нем и о том, как
он был так же чужд себе, как он. Но не
каждый человек способен к такой
самоотдаче. Он не был ни кем
и ни для чего. Он был просто
человеком. И это его величие.
(С. Соловьев)*

Dedicația actorului I.M. MOSKVIN
cătре Cehov, 1904.

Cine a fost Anton Pavlovici Cehov? Cum a ajuns omul fragil, cu lornion, căruia psihiatri cu renume mondial i-au stabilit post-factum diagnosticul de „astenie psihică”, o figură cheie pentru întreaga cultură a secolului al XX-lea? Despre aceasta vorbește **Lev Aleksandrovici Anninski** – cunoscut critic și cercetător literar rus.

„Nimeni nu se aștepta la asta cât Cehov a fost în viață. El scria drame stranii, care nu se încadrau în canoanele shakespeariene. Oameni tăcuți mâncau, beau, spuneau fleacuri... iar între timp se năruiau lumi. Pe când scria Cehov acestea, lumile (reale) încă nu începuseră să se prăbușească și viziunile lui păreau un paradox straniu, tăcut. Dar liniștea, pacea au prins a se degrada brusc, începând cu anul 1914. Cehov fusese deja adus în Rusia (într-un vagon pentru stridii) și înmormântat, de parcă nici n-ar fi existat. Și, deodată, lumile s-au cutremurat și a devenit limpede că scriitorul, ce auzise sunetul ciuturii în cădere și tălmăcise aceasta ca pe vestea năruirii ordinii, a presimțit. Și atunci în el s-a declanșat un mod nou de a asculta și a tălmăci, s-a înfiripat o nouă reprezentare asupra lumii care se închea, în timp ce eroii săi nu realizau, sau lăsau impresia că ignorau schimbările. Înșuși Cehov dădea impresia că nu percepe cum stau lucrurile, deși în fapt el gândea catastrofal. Și acest cataclism nu este shakespearian, unde curge sânge și cad cadavre, iar acestea sunt apoi îndepărtate, în timp ce omul, care a pierdut legătura cu Dumnezeu, trebuie inevitabil să se sinucidă ori să-și ucidă aproapele. La Cehov nu este nimic din toate acestea. Dar piere pacea din sufletul omului pașnic care crede că ar putea ... dăinui. În veacul al XXI-lea, întorcându-se asupra veacului trecut, omenirea a realizat că năruirea păcii s-a produs fără legătură cu aspirațiile omului mic care tot mai nădăjduia să dăinuie.

Va fi defrișată **Livada de vișini?** Aceasta – fără noi. Noi vrem la **Moscova, la Moscova!** Am ucis **pescărușul**, dar continuăm mai departe această flecăreală. Și iată că Cehov parcă ar fi știut secretul! Nu cred că el a știut vreun secret, iar în universul său parcă am înainta, el ne facilitează aceasta.(...)

Ahmatova nu l-a îndrăgit foarte mult pe Cehov. În ce a constat conflictul sistemului lor de valori?

Țvetaeva de asemenea nu l-a îndrăgit. Ahmatova, ca și Țvetaeva, era animată de un puternic principiu shakespearian și Cehov, cu surâsurile sale, le irita.

- A îndrăgit Cehov oamenii?

- Cehov nu numai că nu a îndrăgit oamenii, dar s-a și raportat cu scepticism față de ei și îi deplângea. Prin aceasta el nu credea că îi poate schimba. „În viitor ne vor menționa că am plantat livezi...” – Nu ne vor lăuda! El știa că nu ne vor lăuda și îi deplângea pe oameni. Omul pe care îl deplângea îl umilești. Gorki spunea: „Nu trebuie să-i deplângea pe oameni! Trebuie să-l înalți pe om, nu să-l înjosești prin milă!” Iar Cehov îi deplângea și lăsa impresia că nu înțelege că îi umilește prin milă. Și oamenii toți credeau în el, că nu-i înjosește, ci îi compătimește. În fapt, în aceasta era ascunsă și o oarecare înjosire. Dar în veacul al XX-lea omul a fost înjosit prin definiție; el s-a văzut neputincios, a încercat să polemizeze cu divinitatea și a suferit o înfrângere deplină. Acum înțelegem că veacul al XX-lea este al înjosirii umane. Iar Cehov toate acestea le explica, de aceea el este interesant pentru oameni.”

Rosiiskaia Gazeta, 15 iulie 2004

Melihovo, 1897

În biroul casei sale din Ialta, 1900

„Anul Cehov” pe mapamond – 100 de ani fără Cehov

Ecranizări:

În iulie 2004 - filmul lui Serghei Soloviov *Despre dragoste* (pe baza operelor *Volodea*, *Doctorul*, *Ursul*).

Pescărușul – o nouă versiune efectuată de Margarita Terehova, care joacă rolul actriței Arcadina.

O variantă liberă după Cehov reprezintă filmul lui K. Serebrennikov pe baza nuvelei *Salonul 6*.

Rulează din nou filmele: *Stepa* (S.Bondarciuc), *Zvăpăiata* (S.Samsonov), *Unchiul Vanea* (A.Koncealovski), *Doamna cu cățelul* (Iosif Heifetz).

Un mare succes a avut și filmul lui N. Mihalkov, care a rulat și în România, *Piesa neterminată pentru pianina mecanică*.

Prin ecranizări – Cehov ocupă unul dintre primele locuri - numai în patria scriitorului există 80 de versiuni cinematografice ale operelor sale.

UNESCO – anul 2004 – **Anul A.P.Cehov**.

Taganrog – în fața casei unde s-a născut scriitorul a fost plantată o livadă de vișini.

Ialta – în aprilie 2004 aici a sosit compoziția sculpturală **A.P.Cehov și doamna cu cățelul**.

Saratov – aici s-a desfășurat Festivalul pieselor cehoviene; au fost evocate amintiri ale locuitorilor orașului.

Insula Sahalin – dragostea și pietatea locuitorilor față de operele lui Cehov au un caracter deosebit. Aici au avut loc o serie de conferințe științifice, depuneri de flori la monumentul scriitorului, care a vizitat insula și a făcut recensământ.

Germania, Badenweiler -au fost reeditate operele lui Cehov. Editura **Diogenes** a realizat apariția operelor complete, cele mai ample din toate edițiile apărute în străinătate.

Teatrele germane au inclus piesele cehoviene în repertoriul lor. La Berlin – a avut loc o conferință științifică.

Hanoi (Vietnam) – un forum amplu dedicat operelor lui Cehov. S-a vorbit despre influența lor asupra literaturii universale.

Norvegia – a văzut lumina zilei o nouă lucrare științifică „Anton Cehov”

Mulți moscoviți și oaspeți ai capitalei ruse au venit la cimitirul Novodevici ca să depună flori pe mormântul lui Cehov (15 iulie) pentru că în acești 100 de ani Cehov nu s-a îndepărtat de noi, ci, dimpotrivă, s-a apropiat de noi; cu toții auzim cum plânge și cântă cu speranța de bine dulcea „vioară” cehoviană.

Bine a spus Stanislavski despre scriitor: „Cel mai bun dintre pământeni”.

Ialta, 1899

Crâmpoie de Cehov în

(Extrase din revista *Teatrul azi* nr. 6-7-8, 2004)

Finalul spectacolului „LIVADA DE VIȘINI” din Tg. Mureș, 1985, regia Gyorgy Harag

Soare Z. Soare

(...) „În majoritatea pieselor lui Cehov, întrezărim pe vizionarul care cu 20 de ani înaintea războiului, a prevăzut ziua când slugile vor lua locul stăpânilor și stăpânii vor fi nevoiți să plece în lumea largă.

(...) Piesa e specific rusească, tipurile, așa cum le-a scris Cehov, sunt caracteristic rusești, neaoașe. Personajele lui, plasate în altă țară, în alt mediu, ar părea ridicule....”

Rampa nr. 2655, 2 sept. 1926

Victor Ion Popa

(...) „Atmosfera e un lucru relativ. Ea nu e ceea ce e în adevăr, ci ceea ce spune. Pentru noi românii, atmosfera rusească trebuie dată prin mijloace prin care să ne fie evocată, chit că rezultatul n-ar fi exact acela pe care ar putea să-l pretindă un rus. Este deci la mijloc o interpretare și în legătură cu această interpretare trebuie judecata noastră.

(...) E o poezie în totul, poezia unei fotografii vechi, care nu trăiește numai pe locurile tale, ci și pe alte locuri, plutește puțin... Sunt niște umbre scumpe, așa cum ne suntem noi față de noi înșine, când ne gândim la ce-am fost înainte de război”

Scrieri despre teatru, București, 1969

Moni Ghelerter

(...) „Mi-a fost de la început limpede că nu se poate reprezenta Cehov fără sistemă, fără a avea cel de-al doilea plan, fără a umple tot ceea ce spui pe scenă cu subtext, deci nu jucându-l, ci trăindu-l. Totodată, ca actor, nu-l poți juca pe Cehov fără a poseda etica pe care o avea Cehov, fără a *oficia* pe scenă, jucând nu pentru tine, ci pentru spectacol.”

Teatrul, nr. 1/1960

Radu Stanca

(...) „Teatrul lui Cehov nu e însă numai un teatru al problemelor sufletești sau de *atmosfera* în care un lirism ușor învăluie o nețărnută oboseală de a trăi, ci un teatru al nădejzii într-o *necredut de frumoasă și minunată viață, o viață sfântă, nobilă și fericită*. (...) Există un loc pe meleagurile pe care trăiesc oamenii din piesele lui Cehov, loc minunat, cel mai frumos din toată regiunea: *ocolul silvic*. Acolo îi cheamă Sonia pe *toți ai casei*, acolo o invită Astrov pe Elena. E un loc în care aceștia ar putea fi fericiți. Semnificația lui e aceea a Moscovei din *Trei surori*, el e simbolul descătușării din lanțurile urâtului, banalului, plictisitorului, al evadării spre frumusețe, spre adevăr”.

Frumusețea viitorului, *Tribuna* nr. 44, 2 nov. 1967

Lucian Pintilie

„Important, cred, pentru înțelegerea teatrului lui Cehov, este că nu trebuie privit de la înălțimea personajelor, ci de la o altă altitudine. De la înălțimea personajelor, ea este ori dramă, ori comedie.

De la o altă altitudine, ea devine o piesă de o factură specială, în care există concentrate argumentele primordiale ale întregului teatru modern contemporan. Absolut toate temele și tehnicile contemporane se află aici.

(...) Consecințele inconștienței noastre, evident, nu pot fi privite strict comic, strict sentimental. Orice fanatism este exclus aici, tot aerul e plin cu consecințele inconștiențelor noastre. Mergem și lovim cu fruntea, pieptul, mâinile noastre aceste relicve, aceste spații dislocate de erori.

Într-o altă perspectivă, evident mult mai rece, mai analitică, trebuie reabilitată deci, duișoia lui Stanislavski.”

(...) „Cehov nu judecă personajele piesei în perspectiva unor criterii care pot aparține unuia sau altuia dintre eroii dramei. Criteriile sunt undeva în afară. Inconștiența e generală și de toate nuanțele delirului, există în această isterie a agoniei, până la cele violente de vodevil”

Contemporanul, nr. 44, 3 nov. 1967

Horățiu Mălăele și Ana Ioana Macaria, în „UNCHIUL VANEA”, regia Yuri Kordonsky, Teatrul „Bulandra”

viziuni regizorale românești

Aureliu Manea

„Iubesc mult teatrul lui Cehov și cred că Cehov este tot atât de mare dramaturg cât Shakespeare. Este un lucru fantastic de dificil să fi un pictor al nuanțelor cenușii, al culorii gri.

(...) Cehov vorbește despre marile sentimente ale neputinței, în șoaptă, în taină, fără să strige. În teatrul lui Cehov informația primește un prag optim de impresie (...) Mă simt copleșit de cei care nu ridică vocea pentru că este prea important ce au de spus. De fapt, teatrul a pierdut mult din relația cu publicul pentru că i-au lipsit energiile mesajului.

La suprafață, în aparență, lumea aceasta desfășoară o anumită eleganță - Dar eleganța aceasta este a unui lepros gătit pentru o serată.”

Valentin Popescu, Lucia Ștefănescu, Marinela Pătru, Raluca Zamfirescu și Alexandru Pandelescu în „TREI SURORI”, regia Aureliu Manea, 1988, Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești

El, vizionarul Aureliu Manea, revista „Teatrul azi”, supliment, București, 2000

György Harag

(...) „Am descoperit (m-a ajutat în acest sens și o remarcă din corespondența lui Cehov) că personajele din **Livada de vișini** nu sunt bune de nimic, n-au nici un gând, nici o idee, nu vor nimic. Sunt oameni inutili – cum scria Cehov. Ei plâng, râd, se joacă cu viața, fac comedie din existența lor. Numai Lopahin, țăranul care a devenit bogat și parvenitul lacheu lașa sunt tari, moderni, agresivi, fără scrupule. Ceilalți plutesc în lume fără nici un scop, fără nici un sens și, culmea, spun tot timpul lucruri comune. Sentimentele sunt trecătoare, existența – închisă, opacă la lumea realului.”

Teatrul nr. 7-8, 1986

Andrei Șerban

(...) „Ce a văzut Cehov comic în piese? Și ce înseamnă de fapt *comedie*? Înseamnă, mai întâi, o distanțare pentru a vedea, a descoperi, a înțelege. Apoi, alta pentru a transmite. Dar ca să poți transmite trebuie să fii, și în același timp, să te vezi. Să atingi – ceea ce este foarte greu – nivelul unei emoții autentice, străine de sentimentalism ori romantism, să te înalți la acel nivel superior, elevat, rafinat, nobil.”

Revista Teatrului Național din București, nr. 1, 1993

Vlad Mugur

.... Când puneam **Livada de vișini** la Cluj, la Teatrul Maghiar, pe care eu, personal, îl socotesc unul dintre spectacolele importante pe care le-am făcut, sigur că, mie plăcându-mi foarte mult spectacolul lui Strehler, am pornit de la ideea să nu existe nici o fărâmitură din acel spectacol. Era așa de personal și de poetic, încât eu trebuia să-i descopăr piesei o altă poezie și un alt umor și, tot stând și gândindu-mă la imaginea extraordinară pe care o realizase Strehler când peste noi în sală se strecurau vișini și ne umpleam de frunze, eu m-am decis să nu apară nici o frunză și nici un vișin. Și atunci, am pornit de la o imagine aparent formală, dar eu nu cred că a fost formală din moment ce a provocat conținutul spectacolului. Am pornit de la

ideea că această casă este importantă, nu livada și am înlocuit frunzele de vișin cu pereții care cad. Atunci oamenii au o altă apropiere față de viața lor, pentru că viața lor devine această casă. O apropiere mai puternică, mai dură decât față de o grădină care înflorește... Era și o surpriză, și o reflecție a vieții, a amintirilor.. era și o idee a căderii acestei case la figurat, dar un efect nu trebuie subliniat de multe ori în teatru”.

Florica Ichim, La vorbă cu Vlad Mugur, supliment, revista „Teatrul azi”, București, 2000

Damian Crășmaru, Leopoldina Bălănuță și Adrian Pinteau în „LIVADA DE VIȘINI”, regia Andrei Șerban, Teatrul Național „I.L.Caragiale”

ALEXANDRU DABIJA - regizor

Studii: Institutul de Teatru și Film București, Regie, promoția 1978

-Director General al Teatrului *Odeon*, București, în perioadele 1991-1994 și 1996-2002;

-Profesor de actorie la Universitatea Ecologică București în perioada 1990-1993;

Fișă selectivă de creație:

Leonce și Lena de G. Büchner, Teatrul *Odeon* București – 2004; Praf în ochi de E. Labiche, Teatrul de Stat Oradea – 2002; Ultima bandă de magnetofon de S. Beckett, Teatrul Act, București – 2003; Colonelul și păsările de Hristo Boicev, Teatrul Național Cluj-Napoca – 2002 și Teatrul *Bulandra*, București – 2002; Aici nu se simte de Lia Bugnar, *Green Hours*-underground theatre, București – 2002; ...ESCU de Tudor Mușatescu, Teatrul de Comedie, București – 2002; București-nicăierii după T. Argezi și H. R. Patapievici, Teatrul Act, București – 2002; Gaițele de Al. Kirițescu, Teatrul *Odeon*, București – 2002; Creatorul de teatru de Thomas Bernhard, Teatrul Act, București – 2001; Frații de Sebastian Barry, Teatrul

Odeon, București și Teatrul Theorem-Hebbel Berlin – 2001 și Teatrul *Sică Alexandrescu*, Brașov – 1995; Saragossa-66 de zile de Alexandru Dabija, Teatrul *Odeon*, București și Theater der Welt, Berlin – 1999; Gâlcevile din Chioggia de Carlo Goldoni, Teatrul Național Iași – 1999; Orfanul Zhao de Ji Jun-Xiang, Teatrul *Nottara*, București – 1998 și Teatrul Tineretului, Piatra Neamț (Premiul pentru cel mai bun spectacol, UNITER) – 1995; Jucăria de vorbe de Al. Dabija după T. Argezi, Teatrul *Odeon* București – 1998; Școala femeilor de Molière, Teatrul Mic, București – 1998; Lungul drum al zilei către noapte de E. O'Neill, Teatrul *Nottara*, București - 1998; Comedia erorilor de W. Shakespeare, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț – 1996; Cutuma de Amadou Koné, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț – 1997; Mult zgomot pentru nimic de W. Shakespeare, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț – 1996; Adunarea femeilor de Aristofan, Teatrul Național, Iași – 1995; Suită de crime și blesteme de Al. Dabija după Euripide, Teatrul *Bulandra*, București – 1994; Lola Blau de Georg Kreisler, Teatrul Evreiesc, București – 1993; Democrație de Joseph Brodsky, Teatrul *Anton Pann*, Râmnicu Vâlcea – 1992; Ospățul de Benjamin Fondane, Teatrul *Nottara*, București (Premiul criticii pentru cel mai bun regizor) – 1990; Burghезul gentilom de Molière, Teatrul *Nottara*, București – 1990; Femeia tăcută de Ben Jonson, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț – 1989; Typhoon de Cao Yu, Teatrul *Nottara*, București (Premiul criticii pentru cel mai bun regizor) – 1988; Ifigenia de Mircea Eliade, Teatrul Maghiar Cluj-Napoca – 1986; Chirița de Vasile Alecsandri, Teatrul Național, Iași (Premiul pentru cel mai bun spectacol) – 1985; Vicleniile lui Scapin de Molière, Teatrul *Nottara*, București – 1982; O noapte furtunoasă de I. L. Caragiale, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț – 1979; Cum vă place de W. Shakespeare, Teatrul Național Cluj-Napoca – 1979; Avram Iancu de M. Măniuțiu, Studio *Cassandra*, București – 1978; Răfuiala de Ph. Massinger, Teatrul Tineretului Piatra Neamț (Premiul pentru cel mai bun regizor) – 1976;

Montări peste hotare: Camino Real de Tennessee Williams, Academia Contemporaneo do Espectacolo, Porto, Portugalia – 1997; Tchekhov...à la russe de A. P. Cehov, Théâtre Poeme Bruxelles – 2000.

Montări pentru televiziune: Televiziunea Română: Insomnie de Al. Dohotaru, – 1990; Typhoon de Cao Yu – 1990; Coana Chirița de Vasile Alecsandri – 1986; Scapino de Molière – 1984; PRO.TV: Proezia după Mihai Eminescu – 2000.

Workshop: 1995 – Atelier, cu directori din Scoția, la Youth Lothian Theatre; 1993 – Simultaneous Macbeth, cu actori români și britanici, Leicester-Anglia și Glasgow-Anglia; 1992 – Mosaïque, cu actori belgieni și români, Marlagne-Belgia.

ȘTEFAN CARAGIU - Scenograf

Studii: Universitatea Națională de Artă "Nicolae Grigorescu" București, Facultatea de Artă Decorativă și Design, secția scenografie, clasa prof. Nicolae Ularu, promoția 1996.

Debut: **Nevestele vesele din Windsor** de W. Shakespeare, regia Beatrice Bleonț, la Teatrul „Sică Alexandrescu” Brașov.

Fișă artistică selectivă: **Romeo și Julieta** de W. Shakespeare, regia Beatrice Bleonț, Teatrul Național București; **A 12-a noapte** de W. Shakespeare, regia Gelu Colceag, Studioul Cassandra; **Don Juan à la russe** după A.P.Cehov, regia Gelu Colceag, Teatrul Odeon; **Inimă de câine** de M. Bulgakov, regia Gelu Colceag, Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești; **Copiii unui Dumnezeu mai mic** regia C. Tudor Popescu, Teatrul Odeon; **Cotletele** de B.Blier, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București; **Boabe de rouă** de N. Mateescu, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București; **Stele în lumina dimineții** de Al.Galin, regia Gelu Colceag, Teatrul Odeon; **Cadavrul viu** de Tolstoi, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București; **Mofturi la Union** după I.L. Caragiale, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București; **Smerita** după F.M.Dostoievski, regia Vasile Toma, Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești; **Hamlet in Love** de Cristian Juncu, regia Cristian Juncu, Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești; **Așteptând la arlechin** de Noël Coward, regia Ion Cojar, Teatrul Național București; **Alex și Morris** de Michel Elkin, regia Gelu Colceag, Teatrul Mic București

IZOLDA VÎRSTA –

Consultant la varianta românească a textului

Fișă selectivă de creație:

Conferențiar doctor în filologie, s-a născut la Leningrad (astăzi Sankt-Petersburg) într-o familie de intelectuali. A făcut studiile la Universitatea din Petersburg și Universitatea București, îmbrățișând specialitatea de filolog în următoarele domenii: limba și literatura rusă, limba germană și literatura universală. A predat în trei instituții de învățământ superior din București.

În lunga sa carieră didactică, a fost autoare sau coautoare la manuale de limba rusă pentru studenții Universității București și studenții ASE cu specific economic. În 1975 a susținut teza de doctorat, publicată sub forma monografiei „Mihail Bulgakov” (editura Univers).

Timp de 11 ani a participat la cursurile internaționale de vară din Austria unde a predat cursul „Pușkin și literatura rusă”. Vreme de 16 ani a colaborat la revista „Literatura română” (pentru spațiul fostei URSS). A predat cursul „Mihail Bulgakov – dramaturg” la Institutul A.S. Pușkin din Moscova, 1993-1996.

A tradus din Mihail Bulgakov: **Ouăle fatale**, **Focul Hanului**, **Imobilul nr. 13**, **Inimă de câine** ș.a. În ultimii zece ani colaborează activ cu teatrele românești. A tradus piesele: **Invenția lui Vals** de V. Nabocov, **Fata fără zestre** de A. Ostrovski, **Vânătoarea de rațe** de A. Vampilov, **Resorturi ascunse** a lui V. Rozov, a verificat traducerile anterioare ale dramelor **Căsătoria** (Teatrul Bulandra), **Trei surori** (Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești).

De asemenea, traduce și din literatura rusă contemporană.

INTERPREȚII...

Oxana Moravec
- Olga -

Ada Simionică
- Irina -

Elena Popa
- Mașa -

Tudor Smoleanu
- Andrei -

Ioan Coman
- Verșinin -

Nadiana Sălăgean
- Natașa -

Mihai Calotă
- Tuženbah -

Nicolae Urs
- Cebutikin -

Constantin Cojocaru
- Cebutikin -

Karl Baker
- Solionii -

Adrian Ancuța
- Kulighin -

Lucia Ștefănescu
- Anfișa -

Alexandru Pandele
- Ferapont -

Nevoia de Cehov

Fiecare dintre noi este o sumă a amintirilor trecutului, a acțiunilor prezentului și a proiectelor viitorului.
Fiecare dintre noi ar trebui să aibă sau măcar să tânjească după un model cultural, moral sau de viață...
Fiecare dintre noi ar fi trebuit să citească o carte, să vadă un film, să fie spectator la teatru ori balet sau să fi deschis vreodată un album de artă...

Fiecare dintre noi a fost la un moment dat pus în situația de a „juca” teatru față de iubit (ă), părinți, șefi, polițist, prieteni...

Fiecare dintre noi a suferit, a tânjit, a urât, s-a luptat, a plâns, s-a bucurat, s-a urât iubind pe altcineva....

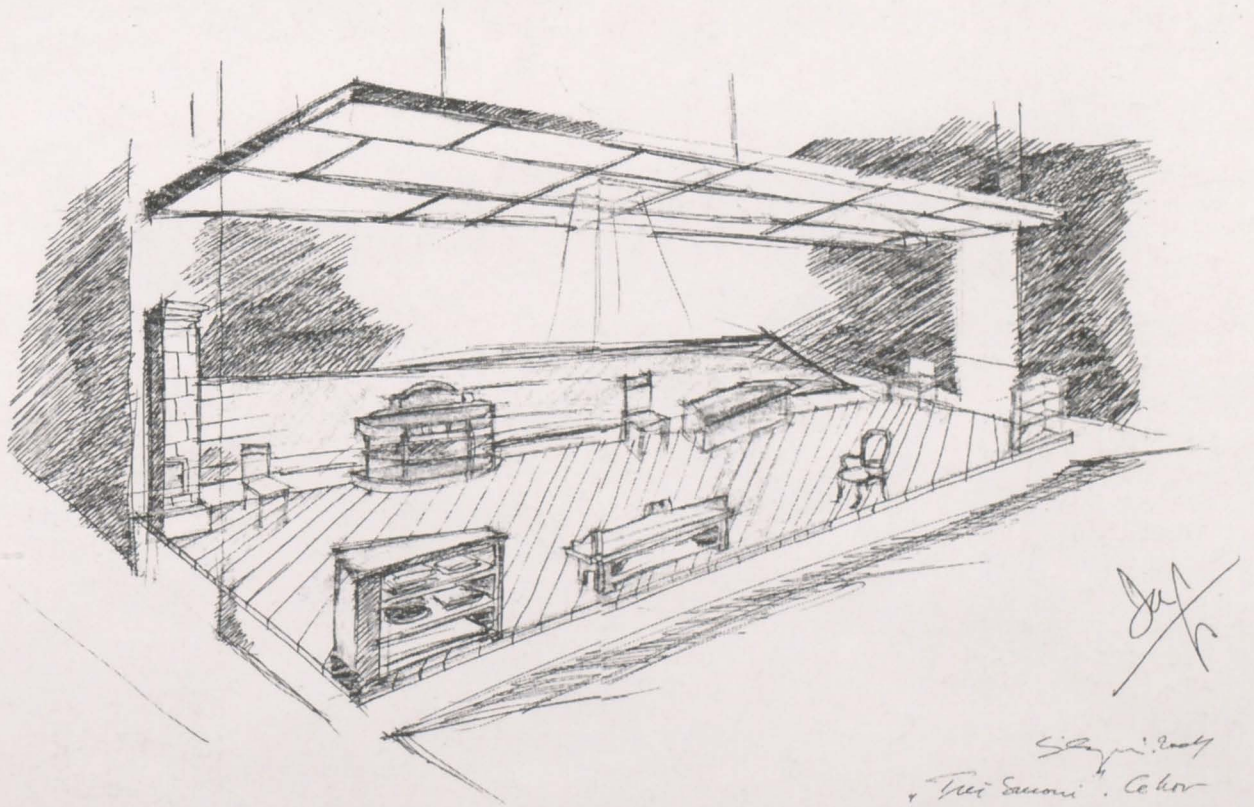
Fiecare dintre noi a continuat să spere, să muncească (uneori în van), a aspirat să plece spre mari capitale (de ce nu și Moscova?), a văzut, a auzit sau a împușcat un **Pescăruș**; fiecare are sau este el însuși, un **Unchi Vanea**; fiecare are una, două, **Trei surori**, a pierdut sau a cumpărat o **Livadă de vișini**.

Fiecare dintre noi ar trebui (măcar în momentele limită!) să facă recurs la cultură....

Fiecare dintre noi (cu atât mai mult cu cât nu l-a cunoscut încă) are nevoie de Cehov.

Lucian Sabados

26 septembrie 2004

Caseta redacțională

Realizare caiet program: selecție texte Aurelia Revent; traducere din lb. rusă: conf. univ. Izolda Vîrsta, prof. Ion Vartan; tehnoredactare computerizată: Andreea Coman și Sergiu Filipoiu; machetare și coordonare: Lucian Sabados;

Mulțumim redacției Revistei „Teatrul azi”, doamnei Florica Ichim și doamnei prof. univ. Sorina Bălănescu pentru îngăduința de a folosi materialele documentare din această publicație.

Coperta 1 - Coperta primei ediții a piesei „Trei surori” (Petersburg, 1901).

În imagine: primii interpreți ai rolurilor principale

100 de ani fără CEHOV-100 de ani fără CEHOV-100 de ani fără CEHOV

TEATRUL „TOMA CARAGIU” PLOIEȘTI
Stagiunea 2004-2005

TREI SURORI

de **A.P.Cehov**

în românește: Moni Ghelerter

Consultant versiune scenică: Izolda Vîrsta

Distribuția:

Olga	- Oxana Moravec
Mașa	- Elena Popa
Irina	- Ada Simionică
Andrei	- Tudor Smoleanu
Natalia	- Nadiana Sălăgean
Verșinin	- Ioan Coman
Tuzenbah	- Mihai Calotă
Cebutîkin	- Constantin Cojocaru
	- Nicolae Urs
Kulîghin	- Adrian Ancuța
Solionîi	- Karl Baker
Anfisa	- Lucia Ștefănescu
Ferapont	- Alexandru Pandele

la vioară Aurel Anastasiu

Regia artistică: **Alexandru Dabija**

Scenografia: **Ștefan Caragiu**

Asistent regie: **Nicolae Urs**

Operator sunet: Vasile Mihăilă

Regia tehnică: Victor Stănescu

Sufleur: Mădălina Stoian

Operatori lumini:

Ion Marin și Ion Crețu

Pictură butaforie: Iulian Tăsică

Cabinier: Sanda Cârlan, Monica Stoica; **Peruchieră:** Cristina Costache; **Recuzită:** Răzvan Băltărețu, Alice Costache; **Șef mașinist:** Doru Angelescu; **Mașiniști:** Constantin Ionescu, Nicolae Nicolaescu, Gheorghe Necula, Mihai Gheorghe, Narcis Stoica, Sebastian Nicolae, Mihai Nicu; **Croitorie femei:** Steluța Anuș, Rodica Popoiag, Marilena Dumitru, Nicoleta Cismaru; **Croitorie bărbați:** Nicolae Corcodel, Dumitru Ristulescu, Nicolae Paraschiv; **Mecanici:** Dan Ciurea, Sorin Munteanu; **Tâmplărie:** Alexandru Dinu, Gheorghe Frecățeanu, Doru Mocanu, Marian Brulea; **Tapiterie:** Theodor Barbu, Grigore Popescu.

Șef de producție: **VIOREL FRÎNCU**

DIRECTOR GENERAL AL TEATRULUI: LUCIAN SABADOS

Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești este o instituție publică de cultură, subvenționată de Primăria Municipiului Ploiești